

Sygn. akt IV U 111/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 marca 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Jerzy Zalasinski
Protokolant	st. sekr. sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 5 marca 2015 r. w Siedlcach na rozprawie

odwołania K. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

z dnia 16 grudnia 2013 r. Nr (...)

w sprawie K. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy (wysokość renty)

I. zmienia zaskarżoną decyzję i ustala K. S. prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na okres od dnia 01 listopada 2013 r. do dnia 31 października 2016 r.,

II. oddala odwołanie w pozostałej części.

Sygn. akt IV U 111/14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia (...). organ rentowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał ubezpieczonemu K. S. prawo do stałej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu decyzji ZUS podniósł, że Komisja Lekarska ZUS stwierdziła, że ubezpieczony jest częściowo niezdolny do pracy.

Od decyzji tej odwołanie wniósł ubezpieczony K. S. wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na stałe. W uzasadnieniu odwołania podniósł, iż schorzenia, na które cierpi nie pozwalają mu na wykonywanie jakiegokolwiek pracy.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie. Uzasadniając swoje stanowisko podniósł te same argumenty co w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy ustalił co następuje.

Ubezpieczony K. S. urodzony (...) do dnia 31.10.2013r. był uprawniony do okresowej renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. W dniu 14.10.2013r. wystąpił z wnioskiem o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy na dalszy okres dołączając zaświadczenie o stanie zdrowia. Po przeprowadzeniu badania lekarskiego Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził, że ubezpieczony jest, trwale częściowo niezdolny do pracy. Komisja Lekarska ZUS po stwierdzeniu u wnioskodawcy stabilnej choroby wieńcowej, nadciśnienia tętniczego, stanu po cholecystektomii, operacji przepukliny brzusznej, operacji zaćmy, zespołu bólowego kręgosłupa z niedowładem zginaczy grzbietowych stopy lewej uznała go za częściowo, trwale niezdolnego do pracy. Badając sporną okoliczność stopnia niezdolności do pracy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych lekarzy: kardiologa J. M., neurologa A. S., okulisty H. R. i psychiatry E. L.. Biegli w swojej opinii (k. 9-13) stwierdzili u ubezpieczonego przewlekłą, okresowo zaostrzającą się chorobę wieńcową, nadciśnienie tętnicze, komorowe zaburzenia rytmu serca, zespół bólowy kręgosłupa L-S, uszkodzenie lewego nerwu strzałkowego, zaburzenia depresyjne i lękowe mieszane, stan po operacji zaćmy oka prawego, zaćmę początkową oka lewego, angiopatię nadciśnieniową. Schorzenia te, zdaniem biegłych, nadal powodują trwałą, całkowitą niezdolność do pracy na okres trzech lat.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. Nr 162, poz.1118 ze zm.) "niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu". Jednocześnie w art. 12 ust. 2 ustawy wskazano, że całkowicie niezdolna do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Analiza materiału dowodowego zebranego w sprawie wskazuje, że ubezpieczony spełnia warunek określony w art. 12 ust.2 cytowanej ustawy. Odnośnie warunku stopnia niezdolności do pracy Sąd podzielił opinię biegłych, a zwłaszcza kardiologa, ponieważ została wydana przez lekarzy odpowiedniej specjalności po bezpośrednim zbadaniu ubezpieczonego i zapoznaniu się z dokumentacją lekarską. Sąd podzielił wnioski płynące z wyżej omówionej opinii biegłych. Przy ocenie opinii wydanej w rozpatrywanej sprawie Sąd miał na względzie, iż opinia biegłych podlega, jak inne dowody ocenie według art. 233 § 1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny. Stanowią je zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych w niej wniosków. Przedmiotem opinii biegłego nie jest przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji, jak dowód na stwierdzenie faktów, na podstawie kryterium prawdy i fałszu. Zgodnie z art. 233 § 1 kpc, Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Sąd nie jest związany opinią biegłego i ocenia ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu, dopuszczalne było oparcie rozstrzygnięcia na wnioskach z opinii biegłych, którzy uznali, że K. S. jest osobą całkowicie niezdolną do pracy. Wnioski opinii zostały oparte na zebranej w sprawie dokumentacji lekarskiej oraz badaniu wnioskodawcy. Sąd Najwyższy wyjaśniał w przeszłości, że do dowodu z opinii biegłego nie mogą mieć zastosowania wszystkie zasady prowadzenia dowodów, a w szczególności art. 217 § 1 kpc, a zatem sąd nie jest obowiązany dopuścić dowód z opinii kolejnych biegłych w każdym wypadku, gdy złożona opinia nie jest korzystna dla strony (wyrok SN z dnia 15 lutego 1974 r., II CR 817/73, Lex nr 7404). Żądanie ponowienia lub uzupełnienia dowodu z opinii biegłych jest bezpodstawne, jeżeli sąd uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania (wyrok SN z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99, OSNAPUS 2000, nr 23, poz. 869). Wielokrotnie też Sąd Najwyższy stwierdzał, że potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii oraz, że oraz że nie uzasadnia przeprowadzenia dowodu z opinii kolejnych biegłych lekarzy sądowych przekonanie ubezpieczonego o utrzymującym

się stanie inwalidztwa (wyroki SN z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, póż. 807, z dnia 14 maja 1997 r., II UKN 108/97, OSNAPUS 1998, nr 5, poz. 161).

Zdaniem Sądu w realiach niniejszej sprawy nie występowały okoliczności, które przemawiałyby za dopuszczeniem kolejnych opinii biegłych lekarzy, gdyż wszystkie niezbędne zagadnienia zostały wszechstronnie wyjaśnione w opinii już w sprawie sporządzonej. W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłych są prawidłowe i logicznie uzasadnione. Opinia ta, po uzupełnieniu, jest zupełna, jasna, zaś zawarte w niej stwierdzenia są kategoryczne. Biegli w sposób wyczerpujący i skrupulatny dokonali oceny stanu zdrowia opiniowanego, zaś wynikające z przeprowadzonych badań przedmiotowych i podmiotowych wnioski mają walor dowodowy. Podnieść należy, iż przy ocenie opinii biegłych lekarzy sąd nie może zająć stanowiska odmiennego, niż wyrażone w tej opinii, na podstawie własnej oceny stanu faktycznego (wyrok SN z 13 października 1987 r., II URN 228/87, (...)). Fakt, że biegła kardiolog odniosła się w opinii do wykonywanego przez ubezpieczonego zawodu kierowcy, w ocenie Sadu Okręgowego, w niczym nie umniejsza waloru dowodowego opinii. Jednocześnie biegli kategorycznie stwierdzili, że ubezpieczony jest niezdolny do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Na niezdolność tę składa suma wszystkich schorzeń wnioskodawcy, chociaż schorzenia układu krążenia są dominujące. Biegli zasadnie wskazali, że stan zdrowia K. S. kwalifikuje go do osób całkowicie niezdolnych do pracy. Ubezpieczony do dnia 31.11.2013r. miał stwierdzoną całkowitą niezdolność do pracy. Obecnie stan jego zdrowia nie uległ poprawie i zdolności do pracy, chociażby częściowo, nie odzyskał. Sąd nie podzielił końcowego wniosku zawartego w opinii uzupełniającej (k.28), że całkowita niezdolność do pracy jest trwała. Biegli w żaden sposób nie uzasadnili tego twierdzenia, nie przedstawili argumentów dla których zmienili swoje stanowisko zawarte w opinii z dnia 17.03.2014r. (k.13). Sąd przyjął, zgodnie zez stanowiskiem biegłych wyrażonym w opinii biegłych, że całkowita niezdolność do pracy ubezpieczonego ma charakter okresowy, a przewidywany okres jej trwania wynosi 3 lata poczynając od daty zakończenia poprzedniego okresu pobierania renty. Z tych względów odwołanie w części roszczenia o stała rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy zostało oddalone.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na mocy art.477¹⁴par.1 i 2 kpc orzekł jak w wyroku.